

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **A. O.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019 č. j. 844/2019-160-SPR/5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 30. 10. 2018 č. j. MHMP 1744472/2018. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím zamítl námitky žalobce, tehdy přestupce, jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů potvrdil ke dni 30. 8. 2018 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „*zákon o silničním provozu*“).
2. Ze správního spisu soud ověřil následující podstatné skutečnosti.
3. Dne 24. 9. 2018 byla přestupci doručena písemnost *Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění* vydaná správním orgánem I. stupně dne 7. 9. 2018 (dále též „*Oznámení o dosažení 12 bodů*“).

4. Dne 27. 9. 2018 byly elektronickou poštou správnímu orgánu I. stupně doručeny námitky zmocněnce, který přestupce zastupoval ve správním řízení (dále též „zmocněnec“) proti všem záznamům bodů v registru řidičů s bílko plnou mocí bez podpisu přestupce. V námitkách zmocněnec požadoval, aby správní orgán I. stupně si vyžádal originály podkladů, na jejichž základě byl učiněn přestupci zápis bodového hodnocení v registru řidičů do karty řidiče, aby je mohl zpochybnit, a to blokové pokuty, rozhodnutí, rozsudky a příkazy. Dále požadoval, aby byl vyrozuměn k seznámení se s nimi s tím, že následně k nim předloží argumenty zpochybňující jednotlivé podklady pro zápis bodů. Zmocněnec proto navrhl, aby správní orgán I. stupně přerušil podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“) řízení ve věci námitky proti provedení záznamu bodů.
5. Dne 3. 10. 2018 správní orgán I. stupně usnesením vyzval přestupce i zmocněnce k doložení plné moci k podání námitky proti záznamu bodů do 5 dnů od doručení usnesení.
6. Dne 15. 10. 2018 byla správnímu orgánu I. stupně doložena kopie plné moci, podle níž má zmocněnec ode dne 27. 9. 2018 zastupovat ve správním řízení přestupce.
7. Dne 17. 10. 2018 byla zmocněnci ve věci přestupce doručena písemnost ze dne 17. 10. 2018, v níž správní orgán I. stupně oznámil, že uplatněním námitky se přerušil běh lhůty pro pozbytí řidičského oprávnění, a v důsledku podání námitky prozatím přestupce nepozbyl řidičské oprávnění. Nemá proto povinnost odevzdat svůj řidičský průkaz. Současně ho upozornil na možnost vyjádřit se ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění k podkladům pro vydání rozhodnutí.
8. Dne 30. 10. 2018 správní orgán I. stupně nevyhověl usnesením č. j. MHMP 1744216/2018 žádosti o přerušování řízení. V řízení o námitkách zahájených dne 27. 9. 2018 neshledal důvod pro vyžádání originálu podkladů, na základě nichž byl proveden záznam do bodového hodnocení přestupce. Toto usnesení bylo doručeno zmocněnci dne 31. 10. 2018.
9. Dne 30. 10. 2018 správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. MHMP 1744472/2018 zamítl námitky přestupce jako neodůvodněné a potvrdil záznam 12 bodů provedený ke dni 30. 8. 2018. V odůvodnění uvedl, že vycházel ze spisové dokumentace vedené v registru řidičů k osobě přestupce, a to z:
 - 1) Oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 4. 10. 2017 č. j. KRPA-357305/PŘ-2017-001106 zaslané orgánem Policie ČR, KŘP hl. m. Prahy, na jeho základě byly přestupci ke dni nabytí právní moci příkazu na místě dne 3. 10. 2017 zaznamenány 3 body za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ze dne 3. 10. 2017 (překročení nejvyšší dovolené rychlosti);
 - 2) Oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 27. 4. 2018 č. j. KRPA-158955/PŘ-2018-001206 zaslané orgánem Policie ČR, KŘP hl. m. Prahy, na jeho základě byly přestupci ke dni nabytí právní moci příkazu na místě dne 27. 4. 2018 zaznamenány 2 body za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu ze dne 27. 4. 2018 (překročení nejvyšší dovolené rychlosti);
 - 3) Oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 30. 8. 2018 č. j. KRPA-325537/PŘ-2018-000007 zaslané orgánem Policie ČR, KŘP hl. m. Prahy, na jeho základě byly přestupci ke dni nabytí právní moci příkazu na místě dne 29. 8. 2018 zaznamenány 4 body za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) bod 3 zákona o silničním provozu ze dne 29. 8. 2018 (přepřavoval ve vozidle dítě, které nebylo umístěno v dětské autosedačce);

- 4) Příkazu Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení správního řízení, ze dne 16. 8. 2018 č. j. MHMP 1258193/2018/Šil, s právní mocí dne 30. 8. 2018, na jeho základě byly přestupci ke dni nabytí právní moci příkazu zaznamenány 4 body za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona o silničním provozu ze dne 25. 5. 2018 (při řízení vozidla ohrozil chodce na přechodu a neumožnil nerušené a bezpečné přejítí vozovky);

dále jen souhrnně „*rozhodnutí o uložení pokut*“.

Správní orgán I. stupně v rozhodnutí po přezkoumání podkladů poukázal na skutečnost, že podklady obsahují potřebné náležitosti k provedení záznamu bodů (datum, čas, identifikační údaje přestupce, údaje k vozidlu a popis jednání, kterých se přestupce dopustil). Tři přestupky byly projednány s přestupcem na místě, který s tímto způsobem s vyřízením věcí na místě souhlasil. Ve dvou případech uhradil blokovou pokutu na místě, ve třetím případě převzal blok na pokutu na místě nezaplacenou. Kdyby přestupce s přestupky nesouhlasil, nebylo by možné jejich projednání na místě. Rovněž příkaz, který přestupce převzal osobně dne 21. 8. 2018, obsahuje podklady potřebné pro záznam bodů. Podklady, na jejichž základě jsou záznamy provedeny, shledal správní orgán I. stupně způsobilými, žádné pochybnosti nezjistil. Neztotožnil se proto s námitkou přestupce proti záznamu o dosažení 12 bodů. Uvedl, že na správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné správy je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Přidělení bodů bylo provedeno z úřední povinnosti vyplývající ze zákona, nikoli na základě úvahy správního orgánu. Námitky přestupce byly vyhodnoceny jako nedůvodné, záznam bodů byl proveden na základě způsobilých podkladů.

10. Proti tomuto rozhodnutí podal zmocněnec nedatované blanketní odvolání elektronickou podatelnou dne 15. 11. 2018. Žádal v něm odvolací orgán, aby ho před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby.
11. Dne 19. 11. 2018 správní orgán I. stupně usnesením určil zmocněnci 5 denní lhůtu k doplnění odvolání ode dne doručení usnesení.
12. Dne 12. 12. 2018 zmocněnec odvolání doplnil.
13. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 24. 6. 2019 č. j. 884/2019-160-SPR/5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění se ztotožnil se správním orgánem I. stupně a doplnil, že správní orgán je v předmětném řízení o námitkách oprávněn toliko zkoumat, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda záznam byl proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení podle přílohy zákona o silničním provozu. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na ně je nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. Pokud přestupce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny, nelze takovýto nesouhlas úspěšně uplatňovat až v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (správním) řízení. Orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. O provedených záznamech bodů do evidenční karty přestupce nevznikly žádné pochybnosti.

Oznámení obsahují veškeré údaje, ze kterých lze určit komu, kdy, kde a za jaká jednání byla bloková pokuta uložena. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace, z jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Na základě zmiňované dokumentace byly přestupci zaznamenány body v bodovém hodnocení řidiče. Po jejich zhodnocení jednotlivě i ve svém souhrnu lze konstatovat, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K námitce podjatosti žalovaný uvádí, že podle § 14 odst. 1 správního řádu pochybnost o nepodjatosti musí být doložitelná a přezkoumatelná, nepostačí odůvodnění blíže nekonkretizovanými a nijak nepodloženými tvrzeními. K nesouhlasu s postupem správního orgánu slouží řádné i mimořádné opravné prostředky. Odkázal k tomuto na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvádí, že zmocněnec opakovaně podával námitku obdobného znění, např. v případě vedeném pod č. j. 813/2018-160-SPR, v níž nebylo námitce podjatosti vyhověno, či sdělení rozkladové komise žalovaného ze dne 8. 11. 2018 č. j. 37/2018-510-RK/3, která ji shledala nedůvodnou. Podání zmocněnec kopíruje a podává různým orgánům a využívá obstrukčního jednání a zneužívá právo. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že zmocněnec tímto způsobem vystupuje ve velkém počtu řízení obdobného typu, s cílem znemožnit projednání věci. Jedná se např. o záměrné podávání neúplných podání či vznášení námitek podjatosti. Z tohoto důvodu se žalovaný vypořádal s námitkou podjatosti toliko v odůvodnění rozhodnutí. K tomuto postupu odkázal na literaturu, Správní řád – komentář, r. 2012. K otázce podjatosti proti všem zaměstnancům žalovaný považuje za absurdní tvrzení přestupce o finanční zainteresovanosti zaměstnanců na výběru pokut, neboť v řízení o námitkách se žádné pokuty neudělují. Svědčí jen o šablonovitosti a nepřiléhavosti podání. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně shledal žalovaný plně srozumitelným a přezkoumatelným, obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Rozepsání jednotlivých záznamů ve výroku by naopak způsobovalo jejich nepřehlednost a nesrozumitelnost, proto není vhodné je jednotlivě ve výroku uvádět. Jsou rozepsané v odůvodnění, což je dostačující. Smyslem je totiž určit, že přestupce dosáhl 12 bodů ke dni 30. 8. 2018, což je doloženo podklady pro záznam bodů, a tedy dalším důvodem pro neuvedení jednotlivých záznamů ve výroku rozhodnutí. Doplnil, že rozsah reakce žalovaného na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, kdy zpravidla postačí vypořádání základních námitek. Řízení proto nebylo stiženo vadou, která by měla vliv na správnost či zákonnost napadeného rozhodnutí.

14. Správní spis obsahuje čtyři rozhodnutí o uložení pokut popsána pod bodem 9. tohoto rozsudku ad 1) až ad 4).
15. Proti napadenému rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce brojí podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
16. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný mu znemožnil uplatnit námitku podjatosti proti konkrétní úřední osobě žalovaného, která napadené rozhodnutí vyřizovala (dále též „úřední osoba“). Součástí odvolání měl požadavek, aby ho žalovaný předem informoval, která úřední osoba bude o jeho odvolání rozhodovat podle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), aby mohl proti ní zvážit námitku podjatosti. Žalovaný však ho o ní předem neinformoval, úřední osobu se dozvěděl až z napadeného rozhodnutí. Pokud by ji znal dříve, podal by proti úřední osobě námitku podjatosti. Podle zmocněnce má tato úřední osoba k němu negativní vztah, opakovaně jej osočuje z obstrukčního jednání. Úřední osobě je přitom známo, že zmocněnec vystupuje v mnoha dalších řízeních se značnou úspěšností, což úřední osoba kritizuje. Žalobce proto nyní vznáší námitku podjatosti proti úřední osobě,

neboť neposkytnutí informací předem o ní a tím znemožnění podat námitku podjatosti, považuje žalobce za účelové. Úřední osoba totiž označuje jakékoli námitky zmocněnce za „obstrukci“, což svědčí o její argumentační nouzi. Žalobce k tomuto odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016 č. j. 2 As 161/2016-52 a Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018 č. j. 30 A 197/2016-34. Dále žalobce poukazuje na to, že ačkoli v odvolacím řízení vznesl námitku podjatosti proti všem zaměstnancům žalovaného, že formou odměn je žalovaný motivuje, aby zamítali podaná odvolání, žalovaný o námitce nerozhodl, pouze se k ní vyjádřil v rozhodnutí. Jedná se o porušení § 14 správního řádu i proto, že námitku posuzovala úřední osoba, proti níž byla vznesena. Žalovaný proto postupoval v rozporu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017 sp. zn. 7 As 281/2016, 13. 2. 2015 č. j. 7 As 158/2014-30, 17. 4. 2013 č. j. 3 As 2/2013-22. Žalobce uvedenou námitku podjatosti nepovažuje za nepřezkoumatelnou či nedoložitelnou. Žalobce se totiž z konkrétního zdroje se dozvěděl, že žalovaný odměňuje své úředníky podle toho, jak rozhodují. Navrhl k tomuto provést dokazování, a to porovnání odměň a rozhodovací praxi úředníků žalovaného. Pokud by uplatněná námitka trpěla vadou, měl být vyzván k jejímu odstranění podle § 37 odst. 3 správního řádu. Žalobci není zřejmé, co je obstrukčního na tom, že podal námitku podjatosti. Jelikož žalovaný neprovedl příslušné dokazování, podle žalobce má žalovaný co skrývat, tudíž vyšla by tím najevo důvodnost podané námitky. Jedná se proto o opomenutý důkaz, tedy procesní vadu zásadního významu. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního orgánu ze dne 28. 3. 2017 č. j. Nao 122/2017-136 nepovažuje žalobce příléhavým. Je si vědom, že zmíněnou námitku zmocněnec podává opakovaně ve více věcech v obdobném znění, žalobce ji však nepovažuje za „zneužití práva“. Správní orgány dlouhodobě odmítají umožnit objektivní přezkum odměňování svých úředníků, který žalobci tají. Postup žalovaného nepovažuje za přezkoumatelný, protože žalovaný neuvedl, z jakého konkrétního řízení je mu známa jaká skutečnost. Upozorňuje, že žalovaný ve věci užil šablony, aniž by ji adekvátně přizpůsobil okolnostem případu, když uvedl, že žalobce údajně v námitce podjatosti vyslovil, že zaměstnanci žalovaného mají zájem na uložení pokuty, byť nic takového v námitce podjatosti neuvedl. Zmocněnec sice také užívá šablony, avšak adekvátně okolnostem případu.

17. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce považuje nesrozumitelným výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za neurčitý, neboť z něj není patrné, o jakých záznamech bylo rozhodnuto, které byly potvrzeny a v jaké podobě. Výrok a odůvodnění jsou v rozporu, podle výroku je potvrzován záznam 12 bodů ke dni 30. 8. 2018, přitom žalobci bylo k uvedenému dni znamenáno 13 bodů.
18. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce upozorňuje, že žalovaný pochybil, protože námitky proti pokutovým blokům a dalším podkladovým rozhodnutím nevyhodnotil jako podnět k provedení přezkumného řízení ve smyslu § 12 odst. 1 správního řádu, a nepostoupil je příslušným správním orgánům. Jedná se proto o procesní vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Postoupením žalobcových podnětů a návrhů mohla být zrušena podkladová rozhodnutí.
19. Dále (*za čtvrté*) žalobce a jeho shora jmenovaný zástupce, advokát (dále též „*právní zástupce*“), který výslovně uvádí, že se nejedná o žalobní námitku, vytýká Nejvyššímu správnímu soudu, že na webových stránkách zveřejňuje osobní údaje o právním zástupci. Zejména právní zástupce si nepřejí, aby jeho osobní údaje státní moc zpřístupňovala na internetu, zveřejnění údajů o jeho osobě považuje za pozvánku pro zloděje k němu domů a do sídla advokátní kanceláře. Podle právního zástupce tím Nejvyšší správní soud účelově

umožňuje ho sledovat jako advokáta, jeho klientelu a kauzy jím vedené. Současně je tím činnost právního zástupce i dohledatelná, vystupuje totiž ve stovkách až tisících případech před soudy ve věcech správního soudnictví. Navrhuje proto anonymizaci osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

20. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Setrval na závěrech rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí a doplnil, že námitkou podjatosti, kterou vznesl ve správním řízení zmocněnec, se zabýval na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Jelikož zmiňovaná námitka je jím podávána stále znovu, zabýval se praktikami zmocněnce a právního zástupce opakovaně i Nejvyšší správní soud (např. v rozsudcích ze dne 28. 3. 2017 č. j. Nao 122/2017-136, či ze dne 2. 3. 2017 č. j. 7 As 313/2016-30), i Městský soud v Praze (např. věc vedená pod sp. zn. 9 A 106/2019). Nejvyšší správní soud v rozhodnutích dospěl k závěru, že opakovaně vznášené námitky podjatosti shora jmenovaným právním zástupcem jsou zneužitím práva (viz usnesení ze dne 31. 5. 2018 č. j. Nao 324/2017-58, rozsudky ze dne 17. 1. 2019 č. j. 5 As 8/2018-48, či ze dne 6. 2. 2019 č. j. 10 As 214/2018-47). Dále žalovaný uvedl, že příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů do celkového počtu 12 bodů. Pokud řidič s provedenými záznamy nesouhlasil a podal námitky, běh lhůt se přerušuje ode dne doručení námitek do dne právní moci rozhodnutí. V případě, že se řidič dopustí dalšího přestupku spadajícího do tzv. bodového hodnocení, je jeho jednání zaznamenáno v kartě řidiče, počet bodů se již nesčítá. Není tudíž správné tvrzení žalobce, že dosáhl 13 bodů. Po splnění zákonem stanovených podmínek pro vrácení řidičského oprávnění podléhá řidič novému bodovému hodnocení. Námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí, na které odkazuje. Tvrzení o nevyhodnocení námitek za podnět k přezkumu, považuje žalovaný za irelevantní, správní orgány nemohou za žalobce domýšlet, jakým způsobem si mají jeho podání vyložit. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný zdůvodnil, že v řízení o námitkách se nepřihlíží k okolnostem spáchání přestupku a odkázal na judikaturu. Z tohoto důvodu nevyhodnotil podání žalobce za podnět k přezkumu. Žalobce ostatně tak sám mohl učinit, příslušné správní orgány jsou zmocněnci vzhledem k jeho bohatým zkušenostem ze zastupování známe. K požadavku nezveřejňování údajů se žalovaný domnívá, že cítí-li se právní zástupce poškozen zveřejněním údajů o něm jako o advokátovi, jestliže je spojován se zmocněncem způsobem, jakým vykonává advokacii, je jím zvolený způsob výkonu advokacie v jeho kompetenci. Není proto důvod údaje o advokátovi anonymizovat.
21. V obsáhlé 16 stránkové replice žalobce setrval na žalobní argumentaci. Navrhuje v ní provést důkaz stížností na právního zástupce, kterou podepsala úřední osoba bez souhlasu svých nadřízených.
22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc projednal a rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně o tento postup požádal, žalovaný svůj nesouhlas s takovým projednáním v poskytnuté lhůtě, ani později, nevyjádřil, souhlasil tudíž konkludentně.
23. *K prvnímu žalobnímu bodu* soud uvádí, že mezi stranami není sporu, že k požadavku žalobce žalovaný zůstal nečinným, když ho předem neinformoval, která úřední osoba bude jeho věc vyřizovat, nýbrž že se tomu tak nestalo.

24. Podle § 15 odst. 4 správního řádu účastník správního řízení má právo žádat správní orgán o sdělení, kdo je v jeho věci oprávněnou úřední osobou, tedy její jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a název organizačního útvaru správního orgánu, v němž je tato oprávněná úřední osoba zařazena.
25. Uvedenou námitku shora jmenovaný právní zástupce, resp. v předmětném správním řízení, shora označený zmocněnec, již opakovaně vůči žalovanému v předchozích řízeních uplatnil. Z tohoto důvodu se tímto argumentem zabýval i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 2. 3. 2017 č. j. 7 As 313/2016-30 dovodil, že „K námitce stěžovatele, že mu nebyla sdělena informace o tom, jaká úřední osoba bude o odvolání rozhodovat, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016 č. j. 2 As 161/2016-52, v němž se mj. uvádí, že „Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Stěžovatel podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. Správní orgán mu však následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s tím, že jej poučil, že za situace, nedoplní-li odvolání, bude toto postoupeno odvolacímu orgánu i bez doplněných náležitostí. ... Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v stěžovateli vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by tato osoba mohla jeho tvrzení zneužít, a jeho tvrzení tak zůstává v poloze pouhé spekulace. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, a tato námitka proto není důvodná. Nejvyšší správní soud tak nesdílí přesvědčení stěžovatele, že nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné.“ Judikatura Nejvyššího správního soudu se tedy obdobnou situací již zabývala a zdejší soud neshledal důvod se od ní odchýlit. To platí tím spíše v dané věci, kdy stěžovatel v kasační stížnosti ani netvrdil, že by úřední osoba, která rozhodovala o odvolání, měla být z nějakého konkrétního důvodu podjatá.“ V dalším rozsudku ze dne 21. 3. 2019 č. j. 1 As 338/2018-34 Nejvyšší správní soud dovodil, že „Otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu již několikrát řešena (a to zejména ke kasačním námitkám stěžovatelů zastoupených týž právním zástupcem jako v nyní projednávané věci). V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, zdejší soud uvedl (zvýraznění přidáno): „Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedené představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.“ V nyní projednávané věci se jedná o skutkově prakticky totožnou situaci, kdy

stěžovatel namítal nesdělení jména osoby rozhodující o jeho odvolání, s tím, že mu tak byla znemožněno podat proti této osobě námitku podjatosti, ovšem v žalobě žádná konkrétní tvrzení, v čem podjatost spatřuje, neuvedl. Nejvyšší správní soud tak nemá důvod se od výše uvedených závěrů odchýlit (totožně srov. např. rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-47, či ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017-48). Nesdělil-li stěžovatel důvody tvrzené podjatosti v žalobě, považuje Nejvyšší správní soud uplatněnou námitku pouze za účelovou a bez relevance k napadenému rozhodnutí žalovaného. Smyslem úpravy zakotvené v § 15 odst. 4 správního řádu není podávání nedůvodných námitek podjatosti proti oprávněným úředním osobám. Porušení tohoto práva je proto třeba hodnotit s ohledem na skutečnost, zda mohlo mít za následek, že by ve věci nerozhodovala nestranná osoba. Právě pro ověření možného skutečného zásahu do stěžovatelových práv rozhodováním podjatou úřední osobou bylo potřeba, aby stěžovatel v žalobě uvedl důvody, pro které měla být rozhodující oprávněná úřední osoba podjatá. Pokud takové důvody neuvedl, shledává Nejvyšší správní soud, že dotčení jeho práv včasným neoznámením jejího jména je pouze hypotetické (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44). Proti dalším závěrům krajského soudu týkajících se věcné správnosti rozhodnutí žalovaného pak stěžovatel v kasační stížnosti nic nenamítal.

26. Z citovaného lze učinit dílčí závěr, že sice žalovaný v daném případě pochybil, když předem zmocněnci k jeho požadavku neoznámil jméno úřední osoby, která věc bude vyřizovat, avšak současně, že toto pochybení nemělo vliv na napadené rozhodnutí v právě projednávané věci. Lze totiž konstatovat, že námitku právní zástupce, resp. zmocněnec, neuplatnil ojedinele, nýbrž námitky shodného obsahu uplatňuje vůči oběma správním orgánům opakovaně. Popsaným procesním postupem se zabýval i Nejvyšší správní soud, který dovedl (jak je shora citováno), že *nesdělil-li stěžovatel důvody tvrzené podjatosti v žalobě, považuje Nejvyšší správní soud uplatněnou námitku pouze za účelovou a bez relevance k napadenému rozhodnutí žalovaného. Smyslem úpravy zakotvené v § 15 odst. 4 správního řádu není podávání nedůvodných námitek podjatosti proti oprávněným úředním osobám. Porušení tohoto práva je proto třeba hodnotit s ohledem na skutečnost, zda mohlo mít za následek, že by ve věci nerozhodovala nestranná osoba.* V daném případě právní zástupce v žalobě toliko obecně namítá, že úřední osoba má podle zmocněnce ke zmocněnci negativní vztah, opakovaně jej osočuje z obstrukčního jednání, a považuje její jednání za účelové, aniž by svá tvrzení něčím hodnověrným doplnil. Takto široce uplatněné námitce nelze přisvědčit, neboť žalobce konkrétním způsobem soudu neuvádí ani nedokládá, v čem konkrétním úřední osoba vůči žalobci, resp. zmocněnci, jednala tak, aby její jednání soud mohl posoudit jako podjaté. Nic konkrétního kromě tvrzení žalobce soudu nedoložil. Protože obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, soud v daném případě konstatuje, že právě proto, že žalobce konkrétně neuvedl, potažmo nedoložil tvrzení, kterými by zpochybnil konkrétní jednání úřední osoby, musel soud adekvátně přistoupit i k jejímu hodnocení. Podle obsahu správního spisu však neshledal takové vady, které by měly za následek jiné rozhodnutí ve věci, než takové, jaké bylo ve věci učiněno, přičemž žádnou argumentační nouzi z ničeho nezjistil. V replice žalobce požadoval, aby soud provedl důkaz stížností na právního zástupce, kterou podle tvrzení žalobce podepsala úřední osoba bez souhlasu svých nadřízených. Přitom k replice tvrzenou stížnost žalobce nepřipojil. Soud takto navrhovaný důkaz neprovedl, jelikož blíže neoznačené a nedoložené tvrzení, které by se vztahovalo k předmětné věci *ad hoc*, nelze za důkaz provést. Námitka podjatosti konkrétní úřední osoby nebyla soudem proto shledána důvodnou.
27. Ohledně námitek podjatosti všech zaměstnanců žalovaného soud uvádí, že podle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci

správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle § 14 odst. 3 druhé věty správního řádu se k námitce podjatosti nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.

28. V daném případě podstata námitky podjatosti spočívá v obecné rovině v odměňování pracovníků žalovaného z důvodu určitého způsobu rozhodnutí o odvolání (zamítnutí odvolání). Podle soudu však takové obecné tvrzení postrádá věrohodný logický úsudek k motivaci zájmu na zamítavých odvoláních v široké administraci žalovaného. Žalobce ke svému tvrzení ani neuvádí, potažmo nedokládá kdy a z jakých konkrétních pramenů, zdrojů a skutečností, vyvstala tvrzená pochybnost o nepodjatosti úředních osob žalovaného z důvodu odměňování zaměstnanců žalovaného pro určitý typ rozhodnutí, aby ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu bylo možné k této námitce přihlédnout a o ní relevantně rozhodnout. Přitom taková námitka musí být alespoň rámcově věcně a časově upřesněná s uvedením indicií na podkladě jakého určitého rozsahu konkrétních znalostí o neobvyklých a účelových postupech správního orgánu nad rámec zákona, by mohla být vznesena. Ověření žalobcem široce pojaté tvrzené námitky není však zjiitelné jinak než přezkumem jednotlivých správních rozhodnutí ve vztahu k velkému počtu řízení buď obdobného či i jiného typu rozhodovaných věcí, v němž by vyšlo najevo neadekvátní systémové a plynulé selhávání správních orgánů v rozhodovací praxi, nikoli na podkladě tvrzení z blíže neoznačeného „nějakého“ zdroje. V obecné rovině lze uvést, že je standartní, že zaměstnanci žalovaného jsou odměňováni podle výsledku práce a k jejich práci náleží i administrativa v řízeních, které se, mimo jiné, týkají i agendy přestupků a řídicích průkazů. Pokud žalobce uplatňuje určitá tvrzení, aniž by jakkoli doložil pochybnosti, pak nejde o situaci podle § 14 odst. 3 správního řádu, že účastník řízení o důvodu vyloučení *prokazatelně věděl a námitku bez zbytečného odkladu uplatnil* (proto se k ní přihlédne), ale ani není dán dostatečný podklad ke vznášení důvodu podjatosti spočívajícím v osočování žalovaného na zájmu na zamítavých rozhodnutích o odvolání. Takto pojatá námitka podle soudu spíše svědčí o její účelovosti. Lze dodat, že pokud by tomu tak i bylo, žalovaný by ostatně zbytečně v řadě věcí přicházejících často před správní soud, jako je tomu i v této věci, de facto musel počítat i s možností vrácení odměn z důvodu potvrzení zákonnosti zamítavého odvolacího rozhodnutí soudem. Z uvedeného důvodu soud nepřistoupil na návrh žalobce na doplnění dokazování ohledně odměn a rozhodovací praxe žalovaného.

29. Soud ze správního spisu ověřil, že námitky podjatosti nebyly žalobcem v podaném odvolání vzneseny na podkladě logických, jím doložitelných věcných a časových důvodů. Tento úsudek soudu umocňuje okolnost, že žalobce v podané žalobě uplatňoval výhrady toliko proti obstrukčnímu jednání žalovaného, ale přitom v žalobě neobhajoval podloženost svého tvrzení, tj. konkrétně kdy a kde se o skutečnostech zakládajících zájem žalovaného na výsledku odvolacího řízení a ve vztahu k určitému způsobu rozhodování dozvěděl. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud proto uzavírá, že námitky podjatosti zůstaly v rovině toliko hypotetických tvrzení a nebyly vzneseny tak, aby bylo možné rozhodnout ve prospěch žalobce. Soud vznesené námitky podjatosti posoudil v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020 č. j. 8 As 127/2018-50. Lze dodat, že s ohledem na nekonkrétní obsah námitek soud neshledal za nutné se zabývat námitkou ohledně výzvy k odstranění vad ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu.

30. K otázce užití šablon soud toliko poznamenává, že každý případ je individuální s jinými skutkovými okolnostmi, a pokud lze v určitých okolnostech shledat obdobu ve vztahu k jinému případu, nelze a priori dopředu v určité míře užití šablon vyloučit. Žalobce prostřednictvím právního zástupce (i zmocněnce) tvrdí, že opakovaně zastupuje v řadě řízení. Tato skutečnost je soudům rozhodujícím ve správním soudnictví známa, včetně opakujících se šablonovitě formulovaných žalobních tvrzení. I jiní žalobci (resp. jejich zástupci) si obdobným způsobem vypomáhají při psaní žalob. Stejně tak i soudy by měly rozhodovat konstantním způsobem v obsahově obdobných věcech, proto ani jim otázka jisté „šablony“ se nevyhýbá. Soudu však není zřejmé, z jakého důvodu tuto dílčí námitku žalobce v daném řízení uplatnil, neboť právní zástupce nedoložil, ba ani netvrdil, jakým způsobem tímto bylo zasaženo do práv žalobce. První žalobní bod není důvodným.
31. *Ke druhému žalobnímu bodu* soud uvádí, že se neztotožnil se žalobcem ohledně tvrzené námitky nesrozumitelnosti výroku správního orgánu I. stupně. Usnesením Nejvyšší správní soud dne 29. 1. 2020 pod č. j. 8 As 340/2019-22, zamítl kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2019 č. j. 14 A 39/2017-35, kdy v tamní věci vystupovali shodní právní zástupce i žalovaný jako v tomto soudním řízení (proto těmto subjektům obsah zmiňovaného rozsudku musí být znám, neboť jim musel být i doručován). Čtrnáctý senát pod bodem 38 a násl. rozsudku dovodil, že „*Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně je nesrozumitelný pro neurčitost, protože není zřejmé, proti jakým záznamům byly podány námitky, ani jaké záznamy jsou potvrzovány. Městský soud uvádí, že Magistrát hl. m. Prahy postupoval v souladu s § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, když námitky zamítl jako neodůvodněné a provedený záznam potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 17. 10. 2016, č. j. MHMP 1834713/2016, s. 1-2 (body 1-5), pak správní orgán přímo uvedl, která rozhodnutí o přestupcích a oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení považoval za rozhodná z hlediska řízení o námitkách. Správní orgán ve všech případech tučně zvýraznil počet zaznamenaných bodů.*“. Vzhledem k tomu, že tento právní názor lze plně vztáhnout na žalobní bod, který uváděl žalobce v tomto soudním řízení, soud na něm při jeho posouzení setrvává, nemá důvod se od něj odchýlit. Vzhledem k tomu, že obsahově se odstavce této žaloby téměř kryjí s odstavci žaloby podané ve čtrnáctém soudním oddělení k této námitce, a vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jeho odůvodnění je rovněž srovnatelný, soud odkazuje na výše citované vypořádání žalobního bodu, neboť strany sporu, a to právní zástupce žalobce a žalovaný, jsou shodné. Správní orgán I. stupně v projednávaném případě v rozhodnutí uvedl ve výroku, že stav bodů se potvrzuje ke dni 30. 8. 2018, v odůvodnění pak rozvedl, o jaké konkrétní přestupky se jedná a kolik bodů představují, počty bodů tučně vyznačil. Obsah námitky žalobce ve správním řízení pak byl tímto správním orgánem v odůvodnění rozhodnutí rovněž dostatečně vypořádán, žádná nepřezkoumatelnost soudem zjištěna nebyla.
32. Soud se neztotožnil se žalobcem, že výrok a odůvodnění jsou v rozporu tím, že byl potvrzen záznam 12 bodů ke shora zmiňovanému dni, ačkoliv žalobce dosáhl 13 bodů. K uvedené námitce soud uvádí, že v době, kdy správní orgán rozhodl v pořadí o čtvrtém uložení pokuty, jímž žalobce obdržel čtyři body, nemohl správní orgán předem vědět, kolik bodů má žalobce již na svém bodovém kontě. I kdyby byl správnímu orgánu znám počet bodů, na věci by to nic nezměnilo, protože jednotlivé body získává přestupce za spáchání určitého přestupku. Jinými slovy, pokud by žalobce spáchal „mírnější“ přestupek, za který by obdržel pouze tři body, pak by dosáhl počet jeho bodů 12. V případě, že by spáchal přestupek naopak „přísněji bodově ohodnocený“, pak by bodů měl dokonce více.

V daném případě jich žalobce (i dle svého tvrzení) dosáhl o jeden více, jak je popsáno na str. 2 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tato skutečnost nemá vliv na dosažení tzv. plného počtu 12 bodů a nijak jej nemohla ve výsledku zkrátit na jeho právech. Kromě toho žalobce ničím nedoložil, že by proti této skutečnosti brojil dříve než žalobou, např. při jejich obdržení. Druhý žalobní bod není důvodný.

33. *Ke třetímu žalobnímu bodu* soud uvádí, že se s argumentací žalobce neztotožnil. Ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobce dožadoval, aby žalovaný doručená podání žalobce měl vyhodnotit (podle jeho nynější žalobní námitky) jako podnět k provedení přezkumného řízení. V podání, jak jsou výše zmiňována (ze dnů 27. 9. 2018 pod bodem 4. tohoto rozsudku, 15. 10. 2018 pod bodem 6. tohoto rozsudku) nic takového žalobce nepožadoval. V blanketním odvolání ze dne 15. 11. 2018 pod bodem 10. tohoto rozsudku, či v odůvodnění odvolání ze dne 12. 12. 2018 pod bodem 12. tohoto rozsudku, žalobce toliko brojí proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nadto žalobce k této žalobní námitce ani neuvádí, potažmo nedokládá, co konkrétního mu bránilo, aby námitku s tímto obsahem uplatnil a své tvrzení doložil již v řízení před správními orgány. Soud v postupu správních orgánů neshledal žádnou procesní vadu, která by měla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce měl za to, že v rámci přezkumného řízení mohla být podkladová rozhodnutí zrušena, pak nedoložil, co konkrétního mu bránilo v tom, aby namítaný postup sám využil. Třetí žalobní bod není důvodným.
34. Pro úplnost ad *začtvrté* Městský soud v Praze uvádí k argumentaci zejména právního zástupce ohledně zveřejňování osobních údajů, že tyto úvahy směřují většinou proti postupu Nejvyššího správního soudu, které zdejší soud nebude hodnotit. Uvádí toliko, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a jeho součástí je také veřejné vyhlášení rozsudku, jak potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlašování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu též konstatoval, že zájem na veřejném vyhlašování rozsudků převažuje nad zájmem ochrany osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019 č. j. 4 As 252/2019-42). Advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012 č. j. 9 Ans 5/2012-29 jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu.
35. V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému tyto náklady nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. července 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu